

ærede Minister har ikke blot forlangt en Expropriationsbemyndigelse med Hensyn til bestemte Formaal, men en almindelig Expropriationsbemyndigelse for Jernbanebestyrelsen, hvor Udvidelser vare nødvendige. Efter de Exempler, vi have haft paa, hvorledes Ministeren opfatter administrative Bemyndigelser — jeg tænker her paa Ribe-banen; Gjedserbanen havde jo ikke den ærede Minister med at gjøre — saa er der virkelig al mulig Grund for Folkethinget til at være forsigtig med at give almindelige Expropriationsbemyndigelser. Et saadant Forlangende vil standse Sagen; derimod ville mindre vidtgaaende Fordringer fra Ministerens Side fremme dette og adskillige andre Spørgsmaal. — Jeg skal ikke komme ind paa de andre mindre Spørgsmaal, der bleve nævnte fra den ærede Ministers Side, Spørgsmaalet om Telegramtaxer o. s. v., eftersom den ærede Minister har bebudet Forhandling herom mellem 2den og 3die Behandling. Det er vistnok derfor mere tids sparende at opsætte disse Spørgsmaal til den Tid.

Judenrigsministeren (Singerslev):

Jeg maa dog gjøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører, da jeg ikke tror, han har været heldig med at forstå, hvad jeg sagde om provisoriske Love, men jeg skal nu gengive det ganske kort. Hovedtanken er den, at der ikke godt kunde være Tale om at ordne dette Forhold provisorisk; skulde det overhovedet ordnes, maatte det ordnes endeligt. Det er det, som det kommer an paa; jeg streger det under, fordi det gjerne kan være, at jeg sagde noget mere før, men nu præciserer jeg det. — Hvad Generalprokurørens Erklæring angaar, maa jeg ogsaa her sige et Par Ord, da det ærede Medlem heller ikke her synes at have forstået mig. Jeg erkjendte, at den er til Stede, men sagde, at den ingenlunde er forbindende for Administrationen. Naar man har et bestemt Skjøn om, hvad der er tilstedeligt og lovligt i et Forhold som dette, saa handler man derefter, selv om en Autoritet tidligere har afgivet sit Skjøn i en anden Retning; dette Skjøn kan ikke paaberaabes som Noget, der vedvarende er gyldigt og bindende for Administrationen. Jeg har ikke sagt bestemt, at jeg ikke kunde forelægge Forslag om Jernbanebestyrelsen i denne Samling, men jeg har kun sagt, at det var tvivlsomt, om det var rigtigt saa langt henne i Samlingen. Jeg forudsætter, ligesom den ærede Ordfører, at der godt kan være Tale om at fide efter den 1ste April, og netop derfor har jeg jo antydnet, at der maasse endnu kunde være Tale om at komme med Forslag

endnu i denne Samling. Hvad Expropriationsspørgsmaalet angaar, saa har jeg ikke fordret nogen almindelig Ret til at expropriere efter, som det var bekvemt. Jeg har kun forlangt, at man efter de givne Love og Bevillinger skulde være i Stand til at expropriere Jord, naar man ikke paa passende Maade kunde erhverve den. Dette kan man efter Loven af 5te Marts, 1845 for alle nye Anlæg, og det er derfor ganske urimeligt, at naar en Station skal udvides, man da ikke kan expropriere, men ofte er nødt til at give, hvad der bliver forlangt og betale de mest ublu Kjøbesummer. Det forekommer mig derfor høist besynderligt af Lovgivningsmagten, at man kan ville give Jernbaneanlæg, men ikke Ret til at expropriere, naar Loven iøvrigt fordrer dette.

Berg: Den høitærede Minister mente, at da jeg har Hovedansvaret for, at Ribebaneloven i sin Tid ikke blev færdig, saa maatte jeg — det var vel Forstaaelsen af hans Tankegang — ikke være særlig berettiget til at rejse Klage over, at han handlede paa egen Haand. Jeg veed nu ikke, hvorfra den ærede Minister har den Mening, at jeg saaledes har stillet mig imod Ribebanelovens Tilendebringelse, hvilke Udtalelser han sigter til, hvor de findes i Tidenden eller i hvilken Udvalgsbetænkning, eller hvad det i det Hele taget er, han sigter til. Jeg vilde sætte megen Pris paa at høre, hvorfra den ærede Minister har den Kundskab, at særlig jeg har modsat mig Ribebaneloven; hvis ikke, synes jeg, at det er lidt for løst hentastede Bemærkninger fra en Ministers Side. Det skulde han hellere lade Andre om, og navnlig dem, der nu mene, at det var mig, der fik Thinget som i Drømme til at følge det, man nu kalder Visnepolitik, men som var Noget, der blev sat i Gang af Ministeriet og stadfæstet af Landstinget og saa nødvendig fulgt af Folkethinget. Den ærede Minister mente dernæst, at det var en Skandale for vort Land, om de $\frac{1}{5}$ Mil bleve liggende, efter at Banen Syd og Nord var bleven færdig. Det kan jo gjerne være, men hvorfra var saa Skandalen kommen? Fordi der var en Hovedstandale i vort Land, som ikke fandtes i noget som helst andet konstitutionelt Land, nemlig den, at Ministeriet vilde regjere trods Deputerettkammeret, og derfor ikke en Gang kunde føre en saadan simpel Sag igjennem. Derfra vilde Skandalen være kommen, men det talte den ærede Minister ikke om. Skandalen er den, at Ministeriet har etableret sig som saadant som en blivende Institution i et konstitutionelt Land; naar det ikke kan føre Noget igjennem,